

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

PODSVĚTÍ

Artefakt

COSMOPOLIS

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

PODSVĚTÍ
Artefakt

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

PODSVĚTÍ

Artefakt

Kristina Hlaváčková
Podsvětí - Artefakt

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou COSMOPOLIS
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6206. publikaci

Odpovědná redaktorka Romana Homonická
Jazyková úprava Radka Svobodová
Návrh obálky Kamila Flonerová
Grafická úprava a sazba TypoText, s. r. o
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR, s. r. o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2016
text © Kristina Hlaváčková, 2016
fotografie na obálku © Depositphotos/puhhha; anchan_uk
ikonky © designed by Freepik.com
poděkování za inspiraci www.bujinkanprague.com

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9179-6 (ePub)
ISBN 978-80-271-9178-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-0043-9 (print)

VĚNOVÁNÍ

*Mojí milované babičce Marii Johnové, s neutuchajícími díky
za to, že mě naučila nejen číst a psát, ale že mě vždy
a ve všem s láskou podporovala.*

*A zvláštní poděkování patří Vám všem úžasně bláznivým
lidem, kteří jste se rozhodli, že to se mnou ještě
nevzdáte a děláte vše pro to, abych se s Vámi smála.*

OBSAH

Kapitola 1.	7
Kapitola 2.	33
Kapitola 3.	65
Kapitola 4.	94
Kapitola 5.	121
Kapitola 6.	141
Kapitola 7.	159
Kapitola 8.	223
Kapitola 9.	239
Kapitola 10.	259
Kapitola 11.	287
Kapitola 12.	307
Závěr	349

KAPITOLA 1.

Drobné, nenápadné brunetky si nikdo nevšímal. Byla jednoduše jednou z davu. Nebo možná také ne. Byla jako kámen v řece, to by bylo asi lepší přirovnání. Zástup většinově nadšených turistů s cvakajícími fotoaparáty ji míjel, občas do ní někdo vrazil, jednou se ji dokonce pokusili okrást, ale to, co měla v zadní kapse kalhot, byl jen notýsek, ne peněženka. Šourala se dál. Nohy zvedala sotva tak vysoko, aby nezakopávala o nerovný povrch kočičích hlav. Ruce měla zaražené hluboko do bočních kapes džín, ramena nahrbená, oči upřené ke špičkám svých béžových plátěnek s kytičkami. Pod přiléhavým bílým tričkem se rýsovala štíhlá, pěkně tvarovaná postava, ale i tak nebyla ten typ, po kterém by se chlap otočil. Byla... obyčejná. A nenápadná. Dokonce natolik, že si jí někteří všimli až v momentě, kdy se jim připletla do cesty. Možná k tomu přispívalo i to, že měla jen něco málo přes metr padesát. Nebo krátké vlasy barvy, jež se lidově nazývá „pochcaná sláma“. Možná to byly ty sklopené oči s lehkým náznakem hnědých stínů. Vypadala mladě, sotva na dvacet. Nikdo jí nevěnoval pozornost. Což bylo v naprostém pořádku, protože ona nevěnovala pozornost ani tomu, kam ji nesou nohy, natož lidem, kteří ji obklopovali.

Z letargie ji vytrhl až muž, který do ní doslova naboural. Obratně se proplétal mezi turisty, pohyboval se rychleji než kdokoliv v jeho okolí. Ohlížel se. Neustále. Otočil hlavu, aby se podíval za sebe, a dívku, která mu zkrížila cestu, málem

porazil. Zakolísala. Vytrhla ruce z kapes, zachytila se jeho bundy, aby udržela rovnováhu, a zvedla hlavu.

„Sorry,“ zahuhlal muž. Pak se překvapeně nadechl. Slyšela to. Podívala se do zarostlé tváře, do blankytně modrých očí skrytých ve stínu pečlivě vytvarovaného kšiltu čepice. Na kratičký okamžik na sebe překvapeně zírali, pak muž sklopil oči a znovu vyrazil. Tentokrát snad ještě mnohem rychleji než předtím. Dívka naopak zůstala několik vteřin téměř nepohnutě stát. Ty oči. Blankytně modré oči s překvapeným výrazem. Byly jí povědomé. Otočila se, aby se po muži podívala. Zahlédla jeho záda mizející v davu. Zнала ty oči. Ale to nebylo možné! Jestli to *byl* on, měl být už sedm let mrtvý! Rozeběhla se. Celý její výraz se změnil. Najednou ožila, dosud prázdný pohled se zaostřil. Černá kšiltovka se rychle vzdalovala.

Proud turistů je oba pohltil. Proplést se davem dělalo více problémů brunetce než chlapíkovi, který se jí pokoušel zmizet. Netrvalo dlouho a ztratila ho z dohledu. Pohybující se masa těl jí zaclonila výhled.

„Sakra!“ zaklela polohlasně. Ulice se tu větvyly. Netušila, kudy má jít dál. Stoupla si na špičky, pokoušela se prohlédnout shluky turistů, otáčela hlavu na jednu, pak na druhou stranu, snažila se rychle rozhodnout. Levou uličkou se pohybovalo trochu méně lidí. Vydala se proto vpravo, protože vysoká postava v kšiltovce by se jistě lépe ztratila v hustším davu. Celou dobu přemýšlela, jestli se přece jen nespletla. Měla jen několik krátkých vteřin, letmý pohled, ale ty oči znala. Důvěrně je znala. I tu tvář. Byl sice zarostlý a o něco starší, obličej mu halil stín kšiltovky, ale byl to on. Nebo nebyl? Jak by to mohl být on, vždyť měl být mrtvý. Na druhou stranu...

Někdo ji chytil za paži a vtáhl do bočního vchodu. Přirazil ji ke zdi a zakryl ústa dlaní.

„Ticho, Sam, nehýbej se!“ zašeptal. Sice ji napadlo panikařit, dokonce se jí napjaly svaly k instinktivní obraně, ale i ten hlas znala. Tiskl ji ke zdi pravým předloktím, v ruce měl nůž. Levou rukou jí zakrýval ústa. Řekl jí jménem. Pak otočil hlavu a úzkým proskleným průzorem ve středu dveří sledoval ulici. Chvilí ho pozorovala, pak otočila oči ke vchodu.

„Hlavně sebou nemel, sledují mě. Budeš mlčet? Docela bych tu ruku potřeboval,“ zašeptal. Zaváhala, ale nakonec přikývla. Pustil ji a přemístil se ke dveřím. Opřel se o ně. Díval se ven. Nevěděla proč, ale raději se posunula do stínu za poštovní schránky. Čekali. Nevěděla na co. A pak ho zahlédla. Chlap v černé kožené bundě se strništěm na drsné, hranaté tváři, oči zakryté zrcadlovkami. Na první pohled vypadal jako mafián. Tedy vypadal asi tak, jak si mafiána představuje americký režisér, napadlo Sam. Každopádně vypadal nebezpečně a hlavně měl tu černou koženou bundu, což bylo podezřelé, protože byla polovina června a bylo horko. Rozhlížel se po ulici. Něco nebo někoho hledal.

Lekla se, když se v průzoru objevil další obličej v zrcadlovkách, zastínil si tvář rukou a nahlédl dovnitř. Muž vzal za kliku a zacloumal jí. Sam se ještě těsněji přitiskla ke zdi. Chvilí bylo ticho. Peter z úkrytu sledoval ulici. Měla několik krátkých minut, aby si ho v šeru chodby prohlédla. Byl to on. Ten profil si nemohla splést ani pod hustým plnovousem. Na to ho znala příliš dobře. Byl hubený, na těle neměl ani gram tuku, dokonce i pod plátěnou bundou se mu rýsovaly pevné svaly. Vypadal unaveně. Hodně unaveně. Oči měl zapadlé, pod nimi temné kruhy, pleť téměř popelavou, rty šedé. Na obličej se mu leskl pot. Přimhouřila podezřívavě oči.

Pronásledovatelé zmizeli v davu, ale byl si téměř jist, že se vrátí. Otočil se, udělal těch několik kroků, které je dělily, chytil ji za ruku a táhl chodbou. Musela popoběhnout, aby

mu stačila. Měl pořád stejně silný stisk, ale dlaň měl studenou. Všimla si, že v pravé ruce stále třímá nůž. Byla to obrovská lovecká kudla. Držel ho souběžně se svou paží, čepel schovanou v záhybech bundy.

„Co se to sakra děje?“ zeptala se konečně.

„Jsem v maléru,“ zahuhlal.

„To jsem pochopila, děkuju pěkně. Kde se tu bereš? Máš být mrtvý!“ Ani ho nepřekvapilo, že to řekla téměř klidně, jako by zjišťovala stav počasí.

„A ty se máš dnes vdávat,“ opáčil.

„Měla,“ utrousila.

„Co?“ překvapilo ho to. Dokonce se na ni otočil, ale rázoval dál. Na povídání neměli čas.

„Měla jsem se vdávat. Ale to je teď irelevantní. Kdo jsou ti chlapi?“ prskla trochu podrážděně, jako by nechápala, proč řeší zrovna její svatbu. A vůbec, jak vlastně věděl, že se měla vdávat?

„Chtějí mě zabít,“ oznámil jí lakonicky.

„Proč?“ zeptala se a zastavila, když na škvíru otevřel dveře do dvora a opatrně vyhlédl ven.

„Aby dostali, co chtějí,“ odvětil zamyšleně.

„Jo, jasně.“ Znělo to trochu jedovatě. „A jsou to alespoň ti samí co před sedmi lety?“ dodala po chvíli, když se už chystal vykročit na dvůr. Zarazil se. A na moment sklopil unaveně hlavu. Na tohle neměl čas. Ale ani nervy. Stačil mu jediný pohled do jejích temně hnědých očí a... Na tohle vážně neměl čas. A ani ty nervy. Měl ji na svědomí a věděl to. Před sedmi lety se ji pokusil ochránit tím, že zmizel, a ji tehdy kvůli němu málem zabili. Tentokrát se sice ujistil, že nebude v Praze, dokonce kvůli tomu posunul svůj příjezd možná až za únosnou hranici, jen aby byla zaručeně z cesty, a ona mu to zhatila. Bylo to však složitější... Mnohem složitější. Neodpověděl. Ale to krátké zaváhání to udělalo za něj. Semkla rty.

„Měla bys zůstat tady,“ zamumlal a pustil její drobnou ruku.

„Jo, jasně.“ Netvářila se, že by zrovna tohle byla přijatelná varianta.

„Sam...“ pokusil se, ale ona mu skočila do řeči: „Jdi se bodnout! Teď už je to fuk, ne? Jestli mě s tebou viděli, zase mě najdou. Mám větší šanci s tebou.“

Peter mlčel. Horečnatě přemýšlel. „Sam...“ začal zoufale.

„Jak jsi věděl, že se mám vdávat?“ zeptala se potichu a samotnou ji překvapilo, že to vyslovila nahlas. Byla si až příliš dobře vědoma, že zrovna na tenhle druh hovoru není čas. „Asi bychom odtud měli vypadnout,“ pokusila se to napravit. Poněkud toporně pokrčil rameny. Opravdu nevypadal dobře.

„Jsi zraněný!“ vyčetla mu.

„Máš pravdu, musíme odtud. A rychle,“ zkonstatoval místo odpovědi a vyrazil do dvora. Následovala ho. I když nebyl v kondici, pořád byl hodně rychlý. Na jeden jeho dlouhý krok ona potřebovala dva. To se tedy nezměnilo. Velmi cíleně se proplétal dvory domů a temnými chodbami. Vedl ji místy, která nikdy dřív neviděla, temnými zákoutími, o kterých neměla ani tušení. Musela téměř běžet, aby mu stačila.

„Kam jdeme?“ otázala se, protože ji najednou napadlo, že Peter má jasný cíl. Přitáhl si bundu blíž k tělu. Zastavil se a opatrně nahlédl za roh do křivolaké uličky, jíž proudil zástup turistů.

„Pamatuješ si ten bar na Kampě?“ zašeptal.

„Ten s tím hubeným barmanem, jak tam dělaly ty steaky a křupavýma brambůrkama?“ Byla udýchaná. Stála přitisknutá ke zdi vedle něj. Pousmál se. Na to, že si Sam pamatuje místa a události podle jídla, se mohl spolehnout. Stejně jako na ten její klid ve vypjatých situacích. I když... K té zdi ji přitiskl paží a cítil tlukot jejího srdce. Bušilo jako o závod.

„Přesně ten.“ I když bylo zajímavé, že si vzpomněla i na barmana. „Kdyby se mi něco stalo, musíš se tam dostat. Bezpodmínečně! Albert ti pomůže. Kdyby si tě nepamatoval, řekni mu, že jsem tě poslal. Nikomu jinému ale nevěř,“ nabádal ji. Soustředil se na lidi v uličce. Na Kampu už nebylo daleko, ale nemohl si být jistý, že své pronásledovatele setřásl.

„Nemysli si, že zase zmizíš, aniž bys mi řekl, o co tady jde!“ zavrčela na něj. Měla tolik otázek, ale také pocit, že na mluvení není čas. Překvapeně se na ni otočil. Opřel se hlavou o zeď. Špatně se mu dýchalo. Sundal si kšiltovku a otřel si předloktím zpotené čelo. Vlasy měl notně prošedivělé. Pak se na ni znovu podíval. A uviděl v jejích doširoka otevřených očích smutný výraz, který tam nikdy dřív nebýval, a ano, prosbu. Zaváhal. Už jen kvůli těm jejím psím očím by ji nejraději obejmul a všechno jí vysvětlil, ale takové zdržení si opravdu nemohli dovolit. Neměla tu vůbec být! A tak se omezil na pouhé tiché: „Odpust. Myslel jsem, že budeš v bezpečí, když zmizím. Nechtěl jsem, aby se ti něco stalo. Měla být mimo město, měla ses vdávat, nemáš tu být!“ Odmlčel se.

„Jenže tu jsem. Jak jsi věděl, že se mám vdávat?“

Smutně se na ni usmál: „Vím, co děláš celých sedm let.“

Překvapeně zvedla obočí, neschopná slova.

„Jsi fakt neskutečná, víš?! Udělal jsem všechno pro to, abych tě z toho vynechal, a ty ses mi stejně připletla do cesty. Kdyby se něco stalo, najdi Alberta. Něco jsem mu poslal. Heslo je *hausa*. Je to jasné?“ Počkal, až přikývne a po krátkém zaváhání vyrazil do uličky. Následovala ho. Dav je pohltil. Konečně si uvědomila, kde jsou. Karlův most byl na dosah, ale Peter zamířil k mostu Legií. Schovaný pod kšiltem a za límcem plátěné bundy sledoval své okolí. Ohlížel se.

„Po Karlově mostě je to rychlejší!“ upozornila ho zadýchaně.

„Je tam moc lidí,“ procedil mezi zuby. Dýchalo se mu čím dál hůř. Uvědomila si, že trochu zpomalil. A pak se znovu ohlédl. Podíval se přes její hlavu.

„Běž!“ přikázal tichým, leč ledově naléhavým hlasem. Vynořili se z přilehlých ulic. Chlapi v kožených bundách a zrcadlových brýlích. Znovu ji chytil za ruku a rozeběhl se. Neuvěřitelně zrychlil. První kulka jim prosvítila kolem hlav v momentě, kdy zabíhali na most. Neslyšela výstřel, jen zlověstné zabzučení a plesnutí o stěnu mýtné věže, kterou právě míjeli. Sam zasypala omítka. Peter se instinktivně sehnul, otočil se a švihl rukou směrem k útočníkovi přebíhajícímu přes ulici. Ten jako by narazil na neviditelnou zeď, která jím mrštila vzad. Sam se prudce nadechla, ale na údiv neměla čas. Peter ještě více zrychlil a ona měla co dělat, aby mu vůbec stačila, aby neupadla, aby ho nebrzdila. Pádili po mostě v marné snaze vyhnout se turistům i hvízdajícím kulcům. Pár vteřin to vypadalo, že získali malý náskok, když sebou Peter najednou trhl. Sam s hrůzou sledovala, jak dělá několik zoufale pomalých kroků a padá. Kdyby nepustil její ruku, nejspíš by ji strhl s sebou.

„Vstávej!“ křikla na něj a pokusila se ho vytáhnout na nohy. Překulil se na záda, lopotně se posadil a opřel o kamennou balustrádu mostu. Sam se podívala k Národní třídě. Jejich pronásledovatelé se rychle přibližovali.

„Vstávej, musíme odtud!“ pobízela ho zoufale. Vyděšeně sledovala, jak mu po bradě od úst stéká krev. Byl bílý jako stěna. Vtiskl jí do ruky svůj lovecký nůž.

„Běž! Za žádnou cenu tohle nesmí dostat! Nesmí, slyšíš?! Najdi Alberta,“ popoháněl ji naléhavě. Zaváhala.

„Vstaň!“ Tahala ho za bundu, ale byl těžký a nespolupracoval.

„Nemůžu. Musíš se odtud dostat. Najdi Alberta. Oni ten nůž nesmí dostat! A nesmí dostat tebe!“ odstrčil ji od sebe. V tu chvíli do kamene těsně u její hlavy pleskla kulka.

„Běž!“ zařval na ni. S vypětím posledních sil se postavil a otočil zpět. Zvedl ruce a Sam vyděšeně sledovala, jak se všechno před ním nepřírozeně zastavilo, jako by všichni lidé narazili na neviditelnou překážku, která při doteku jiskřila.

Dál na nic nečekala. Rozeběhla se. Kolem ní utíkali turisté, slyšela křik a jekot. Pádila, seč jí síly stačily, s loveckým nožem pevně sevřeným v dlani. Ohlédla se. Peter se v tu chvíli nedobrovolně pootočil jakýmsi nárazem a celý zkrvavený se bezvládně zhroutil k zemi.

Sam se pokusila ještě zrychlit. Aby se vyhnula davu, běžela těsně podél balustrády. Přeběhla nad ostrovem. A pak ji něco udeřilo do zad. Rána ji odmrštila stranou. Narazila do zídky. Přepadla přes ni. V hrůze se pokusila přetočit, aby do vody nepadala po hlavě ani po zádech, ale příliš se jí to nepovedlo. Na poslední chvíli se nadechla, ale dopad na hladinu jí dech vyrazil, zatmělo se jí před očima a ztratila vědomí. Voda se nad ní zavřela. Následovalo ji několik kulek. Dva z jejích pronásledovatelů se se zbraněmi v rukách nahnuli přes balustrádu. Pálili do řeky ve snaze zasáhnout potápějící se dívčí tělo. Pak se ale stalo něco, co je oba vyděsilo. Jako by se těsně pod hladinou mihlo obrovské ještěří tělo, ale dojem rychle pomínul. Nezdálo se, že by tvora zaregistroval kdokoli jiný. Většina lidí se už rozprchla do relativního bezpečí mimo most.

Přiřítla se černá dodávka. Zastavila u nehybného Petera. Oba střelci se k ní rozeběhli. Peterovo tělo bylo rychle vzduženo do zadních dveří vozu. Během několika krátkých vteřin bylo po všem. Po vyprázdňeném mostě nezúčastněně

přejela tramvaj. Nastala chvíle ticha, než se vyděšení, rozprchnuvší se lidé začali znovu hýbat. Ti duchapřítomnější, kteří stihli vytáhnout své telefony, aby natočili scénu na video, se ve slunečním světle pokoušeli kontrolovat, kolik toho zvládli na svých kamerách zachytit. Někdo trochu hystericky zavolal 158. Někteří se snažili ve vodě zahlédnout dívku, kterou viděli padat z mostu. Nikdo jako by neregistroval zářivou masu šupinami pokrytého těla pohybujícího se těsně pod hladinou.

Na břehu v zákrutu Vltavy bylo sice několik běžců, ale nikdo na dohled, když se z vody vynořil vršek ještěří hlavy, pak o kousek dál dvě obrovské nozdry. Tvor se obezřetně rozhlédl, než mohutnou tlapou s dlouhými drápy vystrčil na břeh nehybné lidské tělo. Ujistil se, že nemůže samovolně sklouznout zpět do řeky, a s ohromným plesknutím tlustého ocasu zmizel pod hladinou. Zvuk se rozlehl po náplavce s takovou razancí, až se lidé začali poplašeně otáčet. Ti, co se v tu chvíli nacházeli nejbliž, se rozeběhli k bezvládné postavě ležící tváří dolů na dlažbě. Na mokřém bílém tričku se rozšiřovala temná, krvavá skvrna. Strhl se povyk, když přikleknuvší muž osobu otočil na záda a odhalil mladistvou tvář a ztepillou postavu. Dívka nedýchala.

Sam otevřela oči. Pohled na sterilní, bílý strop potvrdil, co naznačilo tiché pípání přístrojů. Nemocnice. Zase jedna. Měla jich už plné zuby. To bylo první, co ji napadlo. Naposledy, když se probudila v nemocnici... Zkusila pohnout nohama. Šlo to. Bolelo to, ale šlo to. Zaplaťpánbůh! Pohybu pod pokrývkou si všiml chlapík sedící vedle postele. Zvedl hlavu. Sam měla myšlenky jako v mlze. Měla pocit, že by si měla vzpomenout na něco důležitého. Něco nebylo v pořádku.

„No, konečně! Holka, tys mi dala! To se dělá, takhle nás šponovat?“ ozval se známý hlas a do zorného pole jí vstoupil stejně známý obličej.

„Ne, ne, nesnaž se mluvit.“ Pohládl ji láskyplně po vlasech. „Počkej, seženu doktora.“

Ta roura od ventilátoru, co si nikdy nezapamatuje, jak se vlastně jmenuje, se postarala o hodně bolavý krk. Alespoň to bylo něco, co dávalo smysl. Bylo jednodušší pokoušet se vzpomenout na to, jak se ta věc jmenuje, než na to, že ji bolí celý člověk, a hlavně, proč tomu tak je a jak se sem dostala. Špatně se jí dýchalo, bolelo ji břicho, záda, všechno. Krk měla zafixovaný v límci. Nechtěla si vzpomenout. Jenomže doktor měl na věc jiný názor. Alespoň už jí nesvítil do očí baterkou. Teď kladl otázky.

„Víte, jak se jmenujete?“

Chvíli jí trvalo, než ze sebe vysoukala: „Samantha Alexandra Barnet Wolfová.“ Moment bylo ticho. Doktor netušil, co si o odpovědi má myslet. Byl si totiž jist, že na kartě je napsáno jen Alexandra Wolfová. Poněkud zaskočeně se podíval na dívčina příbuzného. Ten se lehce ušklíbl a přikývl.

„Ale v záznamech...“ pokusil se doktor, který myslel na zranění hlavy, ale Robert ho přerušil: „To je složité.“ Doktor pokrčil rameny a ptal se dál: „Víte, kde jste?“

„V nemocnici,“ zachroptěla. Přála si, aby si ty hloupé otázky nechal od cesty.

„Co je poslední den, který si pamatujete?“

„Jak je to zlé?“ vysoukala ze sebe místo odpovědi. Doktor zvedl obočí. Tahle slečna začínala vypadat jako další nespoupracující pacient. „Nejdřív mi odpovězte,“ trval na svém.

„Ona odpovědět nechce, řekl bych,“ ozvalo se ode dveří, které za sebou zavíral další lékař. Samantha po něm otočila hlavu, což byl vzhledem k límci poměrně marný pokus

a zjevně bolestivá chyba. První doktor se zatvářil nesouhlasně. Chvilí protestoval, ale pak se nechotně vzdalil. Robert se uklidil ke stěně.

„Ahoj, kočko,“ pozdravil ji nový příchozí. Jmenoval se Martin Pastor a byl to chirurg. Jeho tvář byla až příliš známá. Usmál se na ni, ale vypadal ustaraně. Její mlhou zahalený mozek zachvátila panika ve chvíli, kdy si k ní sedl na pelest. Měla pocit dějàvu. Jestli jí zase řekne, že nebude už nikdy chodit, něčím ho zaručeně praští.

„Tak, mám několik dobrých zpráv a několik... ne tak dobrých,“ začal. „Jak jsi k tomu přišla, to nám asi budeš muset vysvětlit ty, nicméně: vytáhli jsme z tebe kulku. Štrejchla ti lopatku. Prošla ti levou plící, srdce minula ani ne o centimetr. Odeslo to několik žeber.“ Na chvíli se odmlčel. „Pád z mostu do Vltavy jsi zvládla bokem, takže tvoje polámaná páteř to naštěstí relativně ustála. Jinými slovy, nohama hýbeš. Nicméně sis zlomila pažní kost a klíční kost a hezkou řádku žeber, jsi slušně potlučená. Ten náraz byl hodně zlý.“ Znovu se odmlčel. Zaťal zuby. Znáť důvěrně pacientovu anamnézu mu sice velmi usnadnilo práci na sále, ale znáť důvěrně pacienta mu momentálně značně komplikovalo život. A tuhle situaci. Sam toho měla za sebou opravdu hodně. Napadlo ho, kolik toho může ještě vydržet. Byl doktor. Chirurg. Komunikace s pacienty zavánějící psychologií byla zcela mimo jeho obor. Řídil se mottem: jak se do toho nedá říznout, ani mi to neukazujte. Nadechl se. „Zjednodušeně řečeno, ta kulka, pád z poměrně velké výšky a tvůj nedobrovolný pobyt pod vodou nadělaly značné škody. Když tě vytáhli z vody, museli tě resuscitovat. Není jisté, jak dlouho jsi byla bez kyslíku. Neurologové nevyklučují poškození mozku. Rekonvalescence nebude jednoduchá. Je vysoká pravděpodobnost, že budeš mít pohybové následky. Mini-

málně snížená hybnost končetin.“ Nastalo ticho. Robert, Samantín bratr, sklopil oči ke špičkám svých bot.

Bolel jí celý člověk. Ze zad a z hrudníku jí vystřelovala bolest do celého těla. Bylo jí zle. Mozek jí nefungoval, jak měl. V hlavě jí hučelo. V ústech měla odpornou pachůť. Zkušenost velela, že v takových případech je lepší si nepamatovat, co podobnému stavu předcházelo. Martinův výčet jejích zranění sice zaznamenala, a dokonce ji napadlo, že se na ni snaží mluvit lidsky, a ne lékařskou čínštinou, ale...

„Co je s Peterem?“ vysoukala ze sebe. Robert zvedl překvapeně hlavu.

„S kým?“ zeptal se.

„Byl tam se mnou Peter.“ Hlas měla chraplavý, bylo vidět, že se jí těžko dýchá. Martin se zatvářil nesouhlasně. „Byl zraněný,“ doplnila.

„Byl to nějaký konkrétní Peter?“ zeptal se opatrně Robert. Kromě toho, že byl jejím bratrem, byl také policajt. A jeho sestru někdo postřelil, což se rozhodně dalo považovat za velmi podezřelou okolnost, nehledě na to, že se to stalo v centru města a za bílého dne, což poutalo pozornost. Martin se podíval na přístroje, jejichž křivky začínaly nebezpečně poskakovat, a pak varovně na Roberta. Ten mu ale příliš nevěnoval pozornost. Potřeboval vědět, co se to na tom mostě přihodilo.

„Peter Lomax,“ odpověděla Samantha s pohledem upřeným do bratrových očí. Robert se nadechl, ale ona ho přerušila: „Je mi jasné, co si myslíš. Má být mrtvý. Na mrtvolu byl ale dost živý. A dost raněný. Co se s ním stalo?“ Mluvení jí dělalo velké problémy, slova ze sebe soukala se zjevnou námahou. Bolelo ji i dýchat. I přes myšlenky zakalené léky a bolestí si však uvědomovala, že je na tenkém ledě. I jí samotné se události pátku 13. zdály naprosto nesmyslné, ba

dokonce šílené. Nebýt nemocničního pokoje, ve kterém se probudila, a hlavně oné kulky, kterou z ní prý vytáhli, možná by byla ochotná připustit, že se jí to všechno jen zdálo. Jenomže polámané kosti, odražené svaly a olovo v těle se jí nezdály, a to ani podle mínění ošetřujících lékařů. Musel by to být opravdu hodně bolavý sen. Možná se praštila do hlavy. To si rozhodně myslel Robert. Pokoušela se utřídit si myšlenky. Příliš se jí to nedařilo. Jenomže Peter v té změti nesmyslných vzpomínek zářil jako kometa. Robert ji upřeně pozoroval.

„Jsi schopná mi popsat, co se stalo?“ zeptal se a odkudsi vytáhl notýsek a tužku. Martin se na něj zamračil.

„Jen pět minut. Všechny hodnoty jí létají jak šílené,“ varoval ho.

„Jasně. Co deset?“ zkusil Robert. Martin chtěl protestovat, ale Sam ho zarazila: „Jsem dobrá.“ Doktor věděl, že to není pravda, nicméně se vzdal.

„Dobře, deset minut. Víc ani ťuk. A nerozčiluj ji!“ Podobnou situaci už zažil. Robert by z pokoje hned tak neodešel a asi bylo rychlejší nechat ho dělat jeho práci než se s ním dohadovat, proč to nejde. Bylo neskutečné, že se to dělo znovu.

Samantha se svému bratrovi pokusila co nejstručněji a zároveň co nejpřesněji vylíčit, co se stalo. Robert se sice snažil zjistit co nejvíc, ale ani on nedokázal přehlédnout, jak špatně se jeho sestře dýchá. Když se Martin vrátil do pokoje, aby hovor mezi sourozenci rázně ukončil, Robert téměř neprotestoval. Ještě potřeboval detailnější popis střelců, ale Martin ho tentokrát nekompromisně zastavil. Robert přimhouřil oči zamyšleně upřené na Sam. Ta po chvíli unaveně slíbila, že zkusí útočníky nakreslit. Usnula, nebo možná omdlela dřív, než dokončila větu.